

[Erling Olsen.]

fremskridtspartiet og DKP, er virkelig artsforskellige fra socialdemokratiet.

SFs ændringsforslag er mindre vidtgående end DKPs, men de bevæger sig i samme retning, og her som på så mange andre områder lykkes det partiet at få sig sat imellem et stort antal stole.

Væsensforskelle finder man imidlertid imellem den holdning, der kommer til udtryk i venstres forholdsvis få ændringsforslag, og regeringsforslaget, og væsensforskellene kommer endnu tydeligere frem, når man sammenholder regeringsforslaget med de ændringsforslag, som venstre og de konservative stiller i fællesskab. Herved demonstreres det, at der trods septemberforlig, augustforlig og februarforlig, og hvad det nu alt sammen hedder, er væsensforskelle mellem de partier, som vil samarbejde hen over midten i dansk politik, og at det derfor er alt andet end ligegyldigt, hvor man sætter sit kryds på valgdagen.

Disse holdningsforskelle kommer til udtryk i vigtige dele af beskæftigelsespolitikken, herunder tilskuddene til energibesparende foranstaltninger og egnsudviklingsstøtten. Det drejer sig om væsentlige dele af social- og boligpolitikken, herunder ungdomsydelsen og kollegiestøtten, og desuden mærker man en større tilbageholdenhed på uddannelsesområdet og det kulturelle område samt på u-landsbistanden.

Desværre må jeg konstatere, at det konservative folkeparti også i år flipper en smule ud på finanslovsområdet. Ikke så galt som sidste år, hvor man i konkurrence med fremskridtspartiet undlod at stemme for finanslovsforslaget, og hvor mange ændringsforslag hang i den blå luft eller blot var kalkeret af efter fremskridtspartiets. Det konservative folkeparti er på vej tilbage i de ansvarlige partiers rækker, men dets ændringsforslag til finanslovsforslaget i år er fortsat præget af alt for mange blotte og bare overbud og tilfældige slag på tasken. Lad mig nøjes med et enkelt eksempel:

Gennem salg af 5.000 almennyttige boliger som ejerlejligheder regner man med at kunne spare 65 mill. kr. i rentesikring og boligsikring, det er 13.000 kr. pr. bolig. Man kan undre sig over, at der overhovedet kan spares boligsikring. De mennesker, som får ejerlejlighederne, får et rentefradrag, og de sociale boligselskaber, som får pantebrevene, er ikke skattepligtige, så det er svært at se, hvordan pengene kommer hjem.

Det konservative folkeparti har ved det seneste valg fået en fortjent mandatfremgang på grund af partiets tilbagevenden til samarbejdslinjen. Må jeg appellere til partiet om at bruge denne nytillgang af parlamentarisk arbejdskraft til at gennemarbejde næste års ændringsforslag lidt bedre. Partiets taske tåler ikke flere slag. Den er så gennembanket og laset, at den truer med at tabe selv sit lette indhold.

Så meget om ændringsforslagene her i første omgang. Må jeg slutte med at anbefale tinget at stemme for de ændringsforslag, som er stillet af regeringen.

Svend Andersen (Rosk. a.) (FP):

Hr. Erling Olsen var inde på artsforskellene mellem folketingets partier. Jeg skal tage denne tråd op, fordi det jo er rigtigt, at finanslovsforslaget med dets ændringsforslag nøje afspejler de tre politiske hovedlinjer, der er i dette land, nemlig socialismen, socialdemokratismen og et parti, der ønsker en retfærdig styrkelse af den personlige frihed.

Den socialdemokratiske linje repræsenteres her i tinget af socialdemokratiet, af partiet venstre, af det konservative folkeparti, af kristeligt folkeparti, centrum-demokraterne og det radikale venstre. Når man ser på den socialdemokratiske linje, er det forbavsende at se, at mellem alle de nævnte partier hersker der reelt ingen forskel.

Det var helt falsk reklame, når venstre i valgkampen hævdede, at det var et alternativ til socialdemokratiet. Når venstre med stor patos i stemmen sagde til vælgerne, at socialdemokratiet vil gå den ene vej og venstres vej er en anden, ja, så var det ét eneste stort bluffnummer. Når venstre taler om, at partiet ønsker mindre statsdirigereri, mindre statsformynderi, ja, så er det simpelt hen falsk varebetegnelse.

Dette finanslovsforslag viser, at der reelt ikke er nogen forskel på socialdemokratiets udgiftspolitik, og dermed omfanget af statsdirigereri og formynderi, og så den udgiftspolitik, som venstre ønsker ført. Det samme gælder kristeligt folkeparti og det radikale venstre. Heldigvis var en stor del af disse partiers vælgere i stand til at gennemskue denne uanstændige driven gæk med vælgerne.

Det konservative folkeparti reklamerede under valgkampen med, at det var borgerlige stemmer, der arbejdede, og man må erkende, at siden det konservative folkeparti i august sidste år trak i arbejdstøjet, er der kommet store